

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 280.

Anden Session.

75de Møde.

Løvedagen den 25de Januar.

(Fortf.)

Barfod (fortsat): Forskjellen mellem disse to Beløb er dog, som den foregaaende Finansminister, da Sagen først var for, udviklede, ikke meget betydelig; den indskrænker sig til Spørgsmaalet om nogle saa 1000 Rbd., jeg kan ikke ganske nøie erindre, hvormange 1000 Rbd. det var, men det forekommer mig, at han nævnedes 4000 Rbd. eller 5000 Rbd. Dette var imidlertid kun for det Tilfælde, at denne Ret skulde indrømmes Alle; men, naar den ikke indrømmes Alle, men kun indrømmes dem, for hvilke Omstændighederne særligt tale, vil Forskjellen naturligvis blive saameget mindre, og der vilde da være saameget mindre Betænkelse ved at gaae ind paa Forslaget.

Efter saaledes at have opholdt mig ved Forslaget under Nr. 11, hvorom jeg ikke kan nægte, at jeg har det sikke Haab, at det vil vinde Thingets Bifald, skal jeg tillade mig med et Par Ord ogsaa at omtale Forslaget under Nr. 10. Dette Forslag gaaer, som De ville see, ud paa, at den aarlige Understøttelse, som indrømmes afskedigede Soldbetjente, der have tjent i 10 Aar eller derover, skal fra 100 Rbd., og under visse Omstændigheder 150 Rbd., forhøies til 200 Rbd., og under de samme Omstændigheder til 250 Rbd. Jeg skal ikke her tillade mig at gjentage de Grunde, som ved forrige Behandling bleve gjorte gjældende for nærværende Ændringsforslag, ikke alene af mig selv, men ogsaa af den ærede Rigsdagsmand fra Bornholm, hvis Navn her under Ændringsforslaget staaer næst efter mit (Heggelund). Men een Grund, som dengang ikke blev fremhævet, skal jeg imidlertid idag

tillade mig at gjøre opmærksom paa; ja, jeg maa endog tillade mig at komme med to Grunde (Munterhed). Den første Grund er da den, og den er jeg overbevist om vil tiltale, eller vilde særligt have talt den ærede Rigsdagsmand fra Lyngby (Naben), hvis han idag havde været tilstede; men den maa derhos tiltale alle dem, der dele Ansuelser med ham. Han yttrede igaar, at det forekom ham, at nærværende Thing var meget strengt oekonomisk, hvor det gjaldt om at fastsætte Embedsmænds Lønninger eller Pensioner; men de, der mene, at det nærværende Thing ved saadanne Leiligheder viser en streng Oekonomie, en strengere Oekonomie end tilbørligt, ville upaatvivleligt være tilbøielige til at gaae ind paa dette Ændringsforslag, hvis Hensigt netop er, at en mindre streng Oekonomie skal gennemføres. Den anden Grund, jeg skal tillade mig at fremhæve, skal jeg knytte til en Uttring hvormed den ærede Rigsdagsmand for Københavns 6te Valgkreds (Mourier) igaar fremkom. Han fremhævede nemlig Nødvendigheden af, at der var Harmonie mellem en Lovs forskjellige Bestemmelser. Denne Harmonie er virkelig ikke tilstede mellem Begyndelsen og Slutningen af § 9, hvad enten man tager Lovudkastet, som det foreligger, eller man tager det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Dersom man vil gennemlæse § 9, vil man nemlig see, at kun de Soldbetjente, som have tjent i 10 Aar eller derover, skulle have 100 Rbd. aarlig, eller under særlige Omstændigheder 150 Rbd., hvorimod de Soldbetjente, som ikke have tjent i 10 Aar, skulle have Halvdelen af enten det nu bliver „samtlige deres Embedsindtægter“ eller „deres faste Gage.“ Men, som det vist vil være De Herrer bekendt, uagtet Soldbetjentene vistnok have været utilbørligt ringe aflagte, ja, jeg kunde næsten sige uanstændigt